

Д-ръ Нено Ятанасовъ

Подземниятъ свѣтъ

Едва ли има нѣщо, което да дава по-голѣмъ просторъ на фантазията отъ подземния свѣтъ. Въ него владѣе вѣченъ мракъ и вѣчна тишина. А има ли нѣщо по-загадъчно отъ нашитѣ народни приказки, въ които героятъ слиза въ недрата на земята, броди изъ нѣкакво мрачно царство, безъ слънце и безъ звезди — царството на приказкитѣ?

Въ една наша приказка се разказва, че змеятъ е единъ омагьосанъ князь, който се разхожда винаги около своето царство. Единъ день той срещналъ една козарка съ две хубави козички. Тя била чудно хубава съ тъмно-сини очи, въ които се оглеждала планината, а кожата ѝ била по-бѣла отъ пѣната на водопада. Въ тази горска хубавица се влюбилъ змеятъ. Единъ пролѣтенъ день козарката пристанала на змея.

Но въ хубавата козарка билъ влюбенъ и овчарьтъ отъ съседната гора и решилъ да си отмъсти. Презъ една нощъ той се промъкналъ въ пещерата, следванъ отъ своя нераздѣленъ овенъ, приближилъ до младоженцитѣ съ ножъ въ ржка и го забилъ въ тъмнината съ всичка сила. Змеятъ изфучалъ и скочилъ, но било вече късно: овчарьтъ убилъ младата му жена. Всесилниятъ змей прокледъ и омагьосалъ овчаря, и той заедно съ овена се превърнали на камъкъ, като стоятъ и днесъ вкаменени въ тази пещера. Дълго оплаквалъ змеятъ своята избраница, и сълзитѣ му днесъ капятъ